

психологічний простір особистості – реальність, детермінована часовими, ресурсними, суб'єктивними, змістовими тощо параметрами, орієнтованими на психологічно обумовлену, конструктивну едукацію (навчання, виховання, формування та розвиток) особистості; в) оновлення цього простору – оптимістична зміна, шляхом його поліпшення; г) дилему складає одвічна, але невизнана на офіційно-науковому рівні, конфронтація материнської та соціальної шкіл через суперечності щодо концепції, системи, змісту, форм, методів, засобів тощо здійснення освітнього процесу в обох сферах.

2. Ретроспективний аспект, у площині якого описано еволюційний шлях, котрий до сьогодення пройшла материнська школа через призму аналогічного розвитку ролі Жінки та Чоловіка у цивілізованому суспільстві.

3. Якісно-особистісний аспект, у контексті якого квінтесенцію материнської школи представлено у тому, що: а) у розвитку ідеї материнської школи за Я. А. Коменським йдеться про освічених Жінок-матерів у паритеті із Чоловіками, які глибоко-свідомо розуміють та реалізують свою учительську роль; б) успішність оновленого суспільства залежить від підготовленості та узгодженості дій (подолання суперечностей) між материнською та соціальними школами, як відповідальними інституціями за сьогоденні та прийдешні покоління, передусім, від оновлення відповідального, психічно зрілого батьківства.

4. Методологічний аспект, у рамках якого обґрунтовано: а) ключові позиції оновлення освіти шляхом ноосферного розвитку материнської школи; б) суперечності, котрі здатні і маємо розв'язати спільно у освіті, науці та культурі; в) наукові підходи концептуалізації ноосферного розвитку материнської школи у площині оновлення освітньо-психологічного простору особистості протягом життя: ноосферний, науковий, синергетичний, холістичний, психопедагогічний, природовідповідний, ресурсний та інформаційно-комунікаційний.

Надалі у дослідженнях зробимо спробу проаналізувати такі аспекти досліджуваного питання: духовно-соціальний, психологічний, ситуаційно-індивідуальний, креативний тощо.

DOI <https://doi.org/10.32782/2079-5009.2023.1.11>

АКАДЕМІК В. І. ВЕРНАДСЬКИЙ У МИНУЛОМУ І МАЙБУТНЬОМУ: БІОСФЕРНА ТА НООСФЕРНА ОСВІТА І ВИХОВАННЯ

Піддячий М. І.

Інститут педагогіки Національної академії педагогічних наук України

Self-knowledge and awareness of the need for the unity of the world at the personal, social, biosphere, and noosphere levels transform the harmony of the aggregate spiritual, intellectual, and activity resources and their creative energy into a factor of evolutionary progress. The culture of generations lays down the norms of exploitation of natural resources on the principles of cultural and natural correspondence, national and cultural identity, and continuity.

Людство підійшло до відповідального періоду життя на планеті — пізнанні самих себе та розумінні необхідності єдності світу, що дозволить перетворити гармонію сукупного духовного, інтелектуального та діяльнісного ресурсу і його творчої енергії у вирішальний фактор еволюційного поступу на особистісному, суспільному, біосферному та ноосферному рівнях. У зв'язку з цим переосмислення, подальше розроблення і застосування напрацьованих біосферного і ноосферного характеру академіка Вернадського на необхідне з метою забезпечення сталого розвитку людства.

Проектування майбутнього здійснюється через усвідомлення світобудови із врахуванням основоположних законів, закономірностей, принципів у напрямі гармонізації Особистості із Природою та простором доступним для життя. Такий підхід забезпечує гармонізацію життєвого ланцюжка Людина-Природа-Всесвіт, окреслює межі і перспективи розвитку на рівні мікро і макросвітів.

Розроблення означеної стратегії розвитку здійснюється наукою шляхом створення теоретико-методологічної і методичної бази (включаючи концептуальні підходи) з метою реалізації в умовах неперервної освіти, самоосвіти і самовиховання впродовж життя. Освітня

система має зреалізувати моделі підготовки особистості до життя і праці на планеті Земля в межах необхідних і достатніх природних ресурсів та копалин із врахуванням процесів природного їх відновлення як у межах доступних для життя людини, так і вимірах біосферного і ноосферного характеру.

Орієнтовним алгоритмом дій науковців і освітян у напрямі розроблення та реалізації означеної системи є: виокремлення і дотримання групи законів, закономірностей і принципів у межах стратегічних суперечностей між суб'єктами взаємодії та впливу; визначення пріоритетної мети; розроблення змісту освіти, технологій та процедури їхньої реалізації; добір форм, методів та засобів навчання і виховання; створення умов для формування в особистості здатності до використання когнітивної (знанневої) складової психологічної сфери та трансформації її в операційно-технологічну (діяльнісну) площину; циклічність коригування фундаментально-прикладної освітньо-наукової системи тощо.

Об'єктами уваги у системі є: Земля та інші природні ресурси; атмосферне повітря; вода; джерела тепла; біосферні та ноосферні компоненти; складники простору доступного для життя; збережувально-відтворювальна діяльність. У цілому від цього залежатиме наявність ресурсів відновлювального характеру для довгострокового життєзабезпечення людства та його гармонізованого життя на планеті Земля.

Це спонукає до розроблення та широкомасштабного впровадження в повсякденне життя збалансованої системи навчально-виховних заходів в системі неперервної освіти, спрямованих на забезпечення балансу між когнітивною, операційно-технологічною та екологічною діяльністю особистості та її взаємодії з усіма об'єктами та суб'єктами процесу. У культурі спілкування та взаємодії всіх поколінь мають закладатися норми експлуатації усіх видів природних ресурсів необхідних для життя як людини, так і найпростіших мікроорганізмів, що складають життєвий ланцюжок відновлювального характеру. У цьому процесі важливим є дотримання принципів культуро-природовідповідності, національно-культурної ідентичності та наступності поколінь, оскільки мова йде про емпіричний досвід раціонального використання природних ресурсів, біосфери і ноосфери.

Означені складники системи і алгоритму дій частково представлені за посиланням https://drive.google.com/file/d/1yGt_Q-slFeN29AWMWYhioAx1dUOBSZPP/view

DOI <https://doi.org/10.32782/2079-5009.2023.1.12>

ГРАМАТИЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ЗАПОРУКА ВДАЛОГО ПЕРЕКЛАДУ

Пономаренко О. О.

Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського

The article reveals difficult situations during translation, which arise as a result of insufficient understanding of the grammatical structures of the English language. In particular, problems with the formation of the passive voice, the use of articles, the formation of plural forms and the use of numerals, as well as syntax and word order in a sentence. Incorrect handling of these grammatical challenges can result in an inaccurate translation or a change in the meaning of a sentence.

У сучасному світі, де глобалізація та міжнародна комунікація є невід'ємною частиною нашого життя, знання англійської мови стають дедалі важливішими. Але не лише вміння спілкуватися англійською має значення. Глибоке розуміння англійської граматики є невід'ємною передумовою успішної практики, адже граматичні правила англійської мови визначають порядок слів, вживання часів, форму дієслова та інші особливості, які впливають на переклад речень і текстів.

Вміння розуміти та використовувати стилістичні особливості англійської мови також є не менш важливим аспектом вдалого перекладу. Граматика включає не тільки базові правила, але й функціональні варіанти, які відрізняються залежно від контексту та комунікативної ситуації. Перекладач повинен мати глибоке розуміння цих особливостей, щоб вірно відтворити стиль, нюанси та емоційний відтінок оригінального тексту.